

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ

ΜΑΤΘΑΙΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ Ζ'. ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

ΚΥΡΙΕ Ἰησοῦ Χριστέ υἱὲ τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος, ποίησον καὶ εἰς ἡμᾶς τὰ θαυμάσια, ὅσα ἠκούσαμεν σήμερον εἰς τὸ ἱερόν σου εὐαγγέλιον. Καθὼς ἐχάρισας φῶς εἰς τὰ ὄμματα τῶν δύο τυφλῶν, οὕτω φώτισον τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα κατανοήσωμεν τὴν ἀνείκαστόν σου δύναμιν· σὺ, Κύριε Ἰησοῦ, ὅστις ἤνοιξας τοῦ κωφοῦ τὰ ὦτα, ἀνοιξον τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὴν ἀκοήν, ἵνα ἀκούσωμεν τὴν οὐράνιον καὶ ψυχοσωτήριον διδασκαλίαν σου· σὺ Κύριε, ὅστις ἐθεράπευσας τότε πᾶσαν ἀρρώστIAN καὶ ἀσθένειαν, ἰάτρευσον νῦν τὰ πολυποίκιλα πάθη ἐνὸς ἐκάστου τῶν περιεστώτων καὶ ἀκουόντων τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα· διότι τὰ πάθη ἄλλοτε μὲν ὡς ἡ ἀκρίς καὶ ὁ βροῦχος ἐξαφανίζουσι πάντα τὰ νεοφανῆ φυτὰ, ὅσα βλαστάνει εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν ὁ σπόρος τοῦ θείου λόγου σου· ἄλλοτε δέ, ὡς τὰ πεινῶντα σποροφάγα πετεινά, αὐτὸν τοῦ λόγου τὸν σπόρον εὐθὺς

κατατρώγουσιν· ὅθεν οὐδὲ αὐτοὶ οἱ πρωτοφανεῖς βλαστοὶ τῆς ἀρετῆς, ἤγουν ἡ εὐλάβεια καὶ ἡ κατάνυξις, προκύπτουσιν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν. Γιὰ Δαβίδ, ἐλέησον ἡμᾶς, κρῖζόμεν καὶ ἡμεῖς, καθὼς οἱ δύο τυφλοί· Ἐπειδὴ δὲ πιστεύομεν, ὅτι ὡς πολυέσπλαγχνος καὶ οἰκτίρμων εἰσακούεις τὴν δέησιν τῶν ἐν ἀληθείᾳ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἐπικαλουμένων σε, ἀρχόμεθα τῆς ἐξηγήσεως, τῷ θεῷ ἐλέει σου θαρρήσαντες.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παράγοντι τῷ Ἰησοῦ ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοί, κρῖζοντες καὶ λέγοντες· ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαβίδ.

Ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διέβαινεν ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχοντος Ἰαίρου εἰς ἄλλην τινὰ οἰκίαν, τότε « δύο τυφλοὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ, κρῖζοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαβίδ ». Καὶ ποίας μὲν καταστάσεως ἄνθρωποι ἦσαν οὗτοι οἱ δύο

Ματ. 9.
27.

εὐτ. 18.
Μάρκ. 5,
22.
Λουκ. 8,
41.

τυφλοί, πῶς δὲ συνέβη εἰς αὐτοὺς τῆς τυφλώσεως τὸ πάθος, καὶ πόσον καιρὸν ἐστερημένοι ἦσαν τῆς ὁράσεως, ἐσιώπησεν αὐτὰ ὡς περιττὰ ὁ ἅγιος ἱστοριογράφος καὶ εὐαγγελιστῆς· εὐκολα δὲ καταλαμβάνομεν πόθεν αὐτοὶ προτραπέντες ἠκολούθουν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ, κράζοντες τὸ « Ἐλέησον ἡμᾶς »· διότι, πρὶν ἢ θεραπεύσῃ ὁ Κύριος αὐτούς, ἀνέστησε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰαείρου· ἡ φήμη δὲ τοῦ ὑπερφυοῦς θαύματος ἠπλώθη εἰς πάντα τὰ μέρη τῆς γῆς ἐκείνης, ὡς διηγεῖται ὁ αὐτὸς εὐαγγελιστῆς. Τοῦτο οὖν τὸ θαῦμα, ὡς φαίνεται, ἀκούσαντες οἱ τυφλοί, ἔτρεχον ὀπίσω τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ζητοῦντες μεγαλοφώνως τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ ἐλπίζοντες, ὅτι λαμβάνουσι καὶ αὐτοὶ τὸ φῶς, καθὼς τοῦ Ἰαείρου ἡ θυγάτηρ τὴν ζωὴν· εὐλαβεία δὲ κινούμενοι, ὠνόμαζον τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν υἱὸν Δαβὶδ, οὐχὶ μόνον καθότι τὸν Δαβὶδ πάντες ἐτίμων καὶ ἐσέβοντο ὡς βασιλέα ἅγιον καὶ προφήτην θεοῦ, ἀλλὰ καὶ καθότι κοινῶς πάντες ἐπίστευον, ὅτι ὁ Μεσίας, κατὰ τὰς προρρήσεις τῶν ἁγίων προφητῶν, ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ ἐμελλε γεννηθῆναι· διὸ καὶ υἱὸν τοῦ Δαβὶδ αὐτὸν ἐκάλουν. Ἀλλὰ καὶ οἱ τυφλοὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ἔκραζον ἐν τῇ ὁδῷ τὸ « Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαβὶδ », ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁμως, φεύγων ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν τῶν ἀνθρώπων δόξαν, οὐδεμίαν ἀπόκρισιν ἔδωκεν εἰς αὐτούς, ἕως ὅτου εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, προσήλθον αὐτῷ οἱ τυφλοί· καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· πιστεύετε, ὅτι δύ-

ναμαι τοῦτο ποιῆσαι; λέγουσιν αὐτῷ, ναί, Κύριε.

Ὅταν δὲ εἰσέβη ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν οἰκίαν, τότε ἐλθόντες οἱ τυφλοί, ἐπλησίασαν εἰς αὐτόν. Ἠρώτησε δὲ αὐτούς, λέγων, Πιστεύετε, ὅτι δύναμαι ποιῆσαι ἑκεῖνο, ὅπερ ζητεῖτε, ἤγουν πιστεύετε, ὅτι ἐγὼ δύναμαι φωτίσαι τὰ ὄμματα ὑμῶν; ναί, Κύριε, ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι, πιστεύομεν. Ἀλλὰ ποῖα τοῦ ἐρωτήματος τούτου ἡ χρεία; ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς καρδιογνώστης θεὸς καὶ τὴν πίστιν ἐγνώριζε, καὶ τὴν εὐλάβειαν ἔβλεπε τῶν τυφλῶν· αὐτὸς μὲν οὐδεμίαν εἶχε χρείαν· ἠρώτησεν ὁμως, ἵνα μάθωμεν ἡμεῖς, ὅτι χωρὶς τῆς πίστεως οὐδεμία χάρις δίδεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅτι, καθὼς παρὰ τῶν τυφλῶν ἐζήτησε τὴν πίστιν, ἵνα δώσῃ τὴν ὄρασιν τῶν ἐπιγείων, οὕτω καὶ παρ' ἡμῶν πίστιν ζητεῖ, ἵνα χορηγήσῃ τὴν γνῶσιν τῶν ἐπουρανίων πραγμάτων· διότι προηγεῖται ἡ πίστις τῆς γνώσεως. Ὅθεν ὁ μὲν προφήτης ἔλεγεν, « Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα » ὁ δὲ ἀπόστολος, « Καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν ». Ὅτε οὖν οἱ τυφλοὶ ἐφάνερωσαν τὴν πίστιν αὐτῶν, εἰπόντες, ναί, Κύριε,

Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων· κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν, γεννηθήτω ὑμῖν.

Τότε δηλαδὴ ἐψηλάφησε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ εἶπεν· Ἐπειδὴ πιστεύετε, κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω εἰς ὑμᾶς τὸ ποθούμενον. Καὶ ἠδύνατο μὲν ὁ μόνος παντοδύναμος λόγος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἤγουν

Ματ. 9,
26.

Ματ. 22,
41.

αὐτ. 9,
26.

Ψαλ. 116,
10.
2. Κορ. 4,
13.

Ματ. 9,
30.

τὸ « Γενηθήτω ὑμῖν », φωτίσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τυφλῶν, ἐπειδὴ τὸν αὐτὸν λόγον ὁ αὐτὸς Κύριος καὶ θεὸς εἶπεν, ὅτε ἐδημιούργησε τὸ φῶς, « Γενηθήτω, εἶπε, φῶς· καὶ » ἐγένετο φῶς ». ἐψηλάφησεν ὁμοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, ἵνα δείξῃ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄσαρκος, καθὼς τότε, ὅτε ἐποίησε τὸ φῶς, ἀλλὰ σαρκακωμένος καὶ τέλειος ἄνθρωπος καθὼς καὶ τέλειος θεός, καὶ ἵνα παραστήσῃ, ὅτι καθὼς παντοδύναμον ἐστὶ τὸ θεῖον αὐτοῦ πρόσταγμα, οὕτω παντοδύναμος ἐστὶ καὶ ἡ δεξιὰ τοῦ παναχράντου καὶ θεοῦ αὐτοῦ σώματος. Περὶ τούτου δὲ λαμπρῶς προσεφῆτευσεν ὁ θεόπνευστος ψαλμωδός, λέγων,

Γεν. 1,
3.Ψαλ. 117,
16.

« Δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν », τουτέστιν, ὅτε ἐκ χοῦς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον· « Δεξιὰ » Κυρίου ὑψώσε με », ὅτε δηλαδὴ ἐκπεπτωκότα τοῦ παραδείσου εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνύψωσε· « Δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν », ἡγουν ὅταν τὰς διαφοροὺς καὶ ποικίλας νόσους ἐθεράπευσε· τρεῖς δὲ ἐπανέλαβε τὸ Δεξιὰ Κυρίου, ἵνα δείξῃ τὰς τρεῖς ὑποστάσεις, καὶ τὴν μίαν δύναμιν καὶ οὐσίαν τῆς θεότητος, καὶ ὅτι ὁ εἷς καὶ τρισυπόστατος θεὸς αὐτὸς ἐστὶ καὶ ὁ πλάσας, καὶ ὁ ἀναπλάσας, καὶ ὁ θεραπεύσας τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Καθὼς δέ, ὅταν ὁ φωτοδότης εἶπε, « Γενηθήτω φῶς », ἐγένετο εὐθὺς τὸ φῶς, οὕτω καὶ ὅταν εἶπε, « Γενηθήτω ὑμῖν κατὰ τὴν » πίστιν ὑμῶν », ἔλαβον εὐθὺς οἱ τυφλοὶ τὸν φωτισμόν.

Ματ. 9,
30.

Καὶ ἀνεψύχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων, ὁράτε, μηδεὶς γινωσκέτω.

Τὸ « ἀνεψύχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί »

δηλοποιεῖ, ὅτι ἐθεραπεύθη μὲν τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ἔβλεπον δὲ καθαρῶς οἱ τυφλοὶ· ἀλλ' ἴσως κεκλεισμένοι ἦσαν αἱ κόραι καὶ τὰ βλέφαρα τῶν ὀμμάτων αὐτῶν. Ὅθεν προσφυῶς καὶ ἀρμοδιῶς εἶπεν ὁ θεὸς εὐαγγελιστῆς τὸ ἀνεψύχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν· τοῦτο ὁμοῦς ἔχει καὶ ἄλλην ἔννοιαν· διότι αἱ αἰσθήσεις ἡμῶν εἰσὶν ὡσπερ θύραι· δι' αὐτῶν δὲ εἰσέρχεται εἰς τὸν νοῦν ἡ αἴσθησις τῶν ὑλικῶν πραγμάτων· διὸ καὶ ὁ προφήτης Ἱερεμίας ἔλεγεν, « Ἀνέβη θάνατος διὰ τῶν » θυρίδων ». Ὅτε οὖν τὸ αἰσθητήριον ἐστὶν ὑγιές, τότε ἡ θύρα ἐστὶν ἀνεψύχθη· ὅτε δὲ ἐστὶ βεβλαμμένον ὑπὸ τινος πάθους, τότε ἡ θύρα ἐκείνη ἐστὶ κεκλεισμένη. Πανσόφως οὖν εἶπεν ὁ εὐαγγελιστῆς, ὅτι ἀνεψύχθησαν τῶν τυφλῶν οἱ ὀφθαλμοί, ἡγουν ἡνοιξεν ὁ δεσπότης τοῦ παντός ἐκείνας τὰς θύρας, αἵτινες, κλεισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς τυφλώσεως, ἐμπόδιζον τὴν εἴσοδον τοῦ φωτός. Σημειῶσαι δὲ τὸ « ἐνεβριμήσατο »· διότι τοῦτο σημαίνει, ὅτι μετὰ πολλῆς σφοδρότητος καὶ προστακτικῆς ἐμφάσεως παρήγγειλεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς τυφλοὺς, ἵνα μὴ φανερώσωσιν οὐχὶ τὴν ἰατροίαν, ἐπειδὴ ἀδύνατον ἦν κρύψαι αὐτὴν ἀπὸ ἐκείνων, ὅσοι ἐγνώριζον τοὺς τυφλοὺς, ἀλλ' ἵνα μηδεὶς μάθῃ, τίς ἐστὶν ὁ ἰατρός αὐτῶν. Φανερός δὲ ὁ λόγος ταύτης τῆς αὐστηραῆς παραγγελίας· ἐφευγεν ὁ θεάνθρωπος τῶν ἀνθρώπων τὸν ἔπαινον, διδάσκων, ἵνα καὶ ἡμεῖς φεύγωμεν τὸ κενὸν τῶν ἀνθρώπων δοξάριον. Ἄλλ' ἄρα γε ἐφύλαξαν οἱ τυφλοὶ ταύτην τὴν ἐντολήν;

ἱερ. 9,
21.

Οἱ δὲ ἐξεληθόντες, διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ.

Ματ. 9,
31.

Παρήκουσαν τὴν ἐντολὴν οἱ θεραπευθέντες τυφλοί· τῆς εὐεργεσίας τὸ μέγεθος, ἢ ὑπερβολὴ τῆς χαρᾶς, ἢ εὐγνωμοσύνη τῆς ψυχῆς εἰσὶ τὰ αἷτια τῆς παρακοῆς· μόλις ἐξῆλθον ἐκ τῆς οἰκίας, εἰς ἣν ἔλαβον τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων αὐτῶν, καὶ εὐθὺς διεφῆμισαν τὸ θαῦμα, ἔτρεξαν εὐθὺς, κηρύττοντες εἰς πάντα τὰ μέρη τῆς γῆς ἐκείνης, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς τὸ φῶς. Βλέπε δὲ τῆς ἀρετῆς τὴν δύναμιν· ὅσον ἡμεῖς αὐτὴν καλύπτομεν καὶ κατακρύπτομεν, τοσοῦτον αὐτὴ ἀνακαλύπτεται καὶ φανεροῦται.

Ματ. 9,
32.

33.

Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων, ἰδοὺ προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφόν, δαιμονιζόμενον· καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου, ἐλάλησεν ὁ κωφός.

Πλουσία καὶ ἀλληλοδιάδοχος τῶν θαυμάτων ἡ χάρις· μετὰ τὴν μίαν θαυματουργίαν ἠκολούθησεν εὐθὺς ἡ ἄλλη· ἐξήρχοντο ἐκ τῆς οἰκίας οἱ τυφλοὶ βλέποντες, καὶ εἰσῆρχετο φερόμενος ἄνθρωπος κωφός καὶ δαιμονιζόμενος· τοῦτον ὁ Κύριος ἰδὼν, καὶ εὐσπλαγχνισθεὶς, ἐθεράπευσε, διώξας ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον. Διὰ τί δὲ οὐκ εἶπεν ὁ εὐαγγελιστής, ἤκουσεν, ἀλλ' εἶπεν, « Ἐλάλησεν ὁ κωφός; » Κωφός λέγεται οὐ μόνον ὁ κωφός, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄλαλος ἅμα καὶ κωφός· ἱστορεῖ ὁ ἱερὸς Λουκάς, ὅτι ὁ προφήτης Ζαχαρίας ὁ πατήρ τοῦ προδρόμου, μετὰ τὴν ὀπτασίαν τοῦ ἀγγέλου « Διέμεινε κωφός· » ὁ δὲ Ζαχαρίας οὐ μόνον ἔμεινε κωφός, ἀλλὰ καὶ ἄλαλος· καὶ ὅτι μὲν κωφός, φανερόν, ἐπειδὴ, ἐὰν ἤκουεν, οὐκ ἐνένευον, ἤγουν οὐκ ἐποίουν

Λουκ. 1,
22.

αὐτ. 62.

αὐτῷ νεύματα, ἵνα καταλάβῃ, ποῖον ὄνομα θέλει, ἵνα ἐπιτεθῇ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Φανερόν δέ, ὅτι ὁ αὐτός ἦν καὶ ἄλαλος· ἐπειδὴ, μὴ δυνατός λαλῆσαι, ἔγραψεν « Εἰς πινάκιον, Ἰω-
άννης ἔσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ· » τότε δὲ ἠνοίχθη τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἡ γλῶσσα. Ὡστε καὶ ὁ δαιμονιζόμενος οὗτος οὐ μόνον κωφός ἦν, ἀλλὰ καὶ ἄλαλος. Μετὰ πανσόφου δὲ συντομίας ὁ θεηγόρος Ματθαῖος καὶ τὰ δύο πάθη ἐφάνερωσε, τὴν μὲν κώφευσιν διὰ τοῦ « κωφός », τὴν δὲ ἀφωνίαν, ἐτι δὲ καὶ τὸ αἷτιον τῶν παθῶν διὰ τοῦ « Καί, ἐκβληθέν- »
τος τοῦ δαιμονίου, ἐλάλησεν ὁ κωφός· ἐφάνερωσε δηλαδὴ, ὅτι ὁ δαίμων ἐδέσμευε καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἀκοὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ διὰ τοῦτο, ὅτε ἐκεῖνος ἐξῆλθε, τότε εὐθὺς ὁ κωφός ἐλάλησεν. Ὅμοιον δὲ δαιμονιζόμενον, ἤγουν ἄλαλον καὶ κωφόν, καὶ ἄλλοτε ἰάτρυσεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἰπὼν, « Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, » ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω· ἐξελθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ « μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν ». Βλέπομεν δέ, ὅτι καὶ οἱ ποιοῦντες τοῦ δαιμονοσταθλήματα, καὶ διὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀμετανοησίας δούλοι αὐτοῦ γινόμενοι, ὁμοίως κωφοὶ γίνονται καὶ ἄλαλοι κωφοί, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἀκούουσι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· ἄλαλοι, ἐπειδὴ οὐδέποτε λαλοῦσι λόγον περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς. Ταῦτα δὲ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κἂν ἀρκετὴν δύναμιν εἶχον πρὸς τὸ πληροφορῆσαι πάντας τοὺς ἰδόντας αὐτά, ὅτι αὐτός ἐστὶ θεὸς ἀληθινός, ὅμως ἄλλοι μὲν ἐθαύμαζον, ἄλλοι δὲ κατέκρινον αὐτόν, καὶ ἐσυκοφάντων.

Ματθ. 9,
25.

Ματ. 9,
33.

34.

Καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες, ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ· οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον, ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

Ὁ μὲν λαὸς θαυμάζει, οἱ δὲ Φαρισαῖοι βλασφημοῦσιν. Ὁ λαὸς κρίνει κρίσιν δικαίαν καὶ ἀληθινὴν· οὐδέποτε, λέγουσιν, ἐφάνησαν εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ τοιαῦτα θαύματα, καὶ ἀληθῶς· διότι θαύματα μὲν ἐποίησαν καὶ οἱ προφῆται, μάλιστα ὁ Μωϋσῆς, καὶ ὁ Ἡλίας, καὶ ὁ Ἐλισσαῖος· οὐδεὶς ὅμως τόσα, ὅσα ὁ Ἰησοῦς Χριστός· εἶτα ἐκεῖνοι ἐθαυματούργουν διὰ τῆς πρὸς τὸν θεὸν προσευχῆς, ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστός διὰ προσταγῆς· οἱ προφῆται τῆ τοῦ θεοῦ χάριτι, ὁ Ἰησοῦς Χριστός τῆ ἰδίᾳ δυνάμει καὶ ἐξουσίᾳ· καθὲς τῶν προφητῶν ἐποίησέ τινα θαύματα, ὁ Ἰησοῦς Χριστός πάντα τῶν θαυμάτων τὰ εἶδη. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι κρίνουσιν ἄδικον κρίσιν καὶ ψευδῆ· διὰ τῆς δυνάμεως, λέγουσι, τοῦ ἄρχοντος τῶν δαιμόνων διώκει ὁ Ἰησοῦς τὰ δαιμόνια. Ἄλλ' ἐὰν ὁ σατανᾶς τὸν σατανᾶν ἐκδιώκη, διαμερίζεται ἀναμφιβόλως, καὶ ἐπομένως ἐξαφανίζεται ἡ ἐξουσία αὐτοῦ καὶ ἡ δύναμις. Τοιουτοτρόπως ἄλλοτε ὁ θεάνθρωπος εὐστόχως ἅμα καὶ θεοπρεπῶς ἐπεστόμισε τοὺς αὐτοὺς Φαρισαίους καὶ γραμματεῖς· ἀλλὰ διὰ τί ὁ κοινὸς λαός, ἀμαθῆς ὢν, κρίνει ὀρθότερα τῶν διδασκάλων, ἤγουν τῶν Φαρισαίων; διότι ὁ φθόνος σκοτίζει τὸν νοῦν τῶν σοφῶν ἐπίσης, ὥσπερ καὶ τῶν ἀμαθῶν·

Ματ. 12,
24.
Μάρκ. 3,
22.
Λουκ. 11,
15.

ὁ λαός, καθαρὸς τοῦ φθόνου, κρίνει ὀρθῶς· οἱ Φαρισαῖοι, φθονεροί, παραλογοῦσι, καὶ κρίνουσιν κακῶς. Διὰ τί δὲ οὐδὲν ἀπεκρίθη πρὸς τὴν ἀδιακρίσιαν καὶ βλασφημίαν τῶν Φαρισαίων ὁ σωτὴρ; διότι ἄλλοτε ἀπεκρίθη, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν· νῦν δὲ ἐπὶ τὸ κήρυγμα σπεύδων, ἀφῆκε τὰ πράγματα ἔλεγχον τῶν παραλογημάτων αὐτῶν.

Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Ματ. 9,
35.

Βλέπε πῶς ἡ πρόνοια καὶ τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ ἐφαπλοῦται ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ ἐνδόξους, καὶ εἰς τοὺς ὀλίγους καὶ εὐτελεῖς. Περιήρχεται ὁ Ἰησοῦς Χριστός καὶ εἰς τὰς πόλεις, ὅπου κατοικοῦσιν οἱ πολλοί, καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἐπιφανεῖς, καὶ εἰς τὰ χωρία, ὅπου οἱ ὀλίγοι καὶ ἐνδεέστεροι καὶ ἀφανεῖς. Εἰσερχόμενος δὲ ἐν ταῖς συναγωγαῖς, ἤγουν εἰς τὰς οἰκίας, ὅπου ἐσυναθροίζετο ὁ λαός, καὶ κηρύττων «τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας», τουτέστιν ὑποσχόμενος εἰς τοὺς πιστεύοντας βασιλείαν οὐράνιον καὶ ἀτελεύτητον, ἐδίωκε τῆς ἀπιστίας τὸ σκότος, καὶ ἐφώτιζε τὰς ψυχάς· ἐθεράπευε δὲ καὶ πᾶσαν ἀρρώστιαν καὶ ἀσθένειαν σωματικὴν, εὐεργέτης καὶ σωτὴρ ψυχῆς τε καὶ σώματος δεικνύμενος.